

III. KİTADA İSLÂMİYET

Asya İslâm dininin doğduğu ve en fazla müslümanın yaşadığı kıtadır. Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye hicret etmesi (622) İslâmiyet'in bu kıtada ilk yayılış hareketini oluşturmuş ve bu andan itibaren İslâm hızlı bir şekilde Arap yarımadası topraklarına hâkim olmaya başlamıştır. Hz. Muhammed Medine'de bütün kurumlarını İslâmiyet'e göre düzenlediği bir devlet kurdu ve hicretin 7. yılında bu dinin yayılması yönünde devrin büyük devletlerine elçiler göndererek onları İslâm'a davet etti. Asya'da İslâm'ın yayılışında ilk dönem, doğusundan Emevî Devleti'nin çöküşüne kadar sürdü (610-750). İkinci dönem ise Abbâsî Devleti dönemidir (750-1258). Abbâsîler'in yıkılmasından sonra da yeni müslüman olan milletlerin kurdıkları devletler, İslâm davetçileri ve tüccarlar İslâmiyet'i yaymaya devam ettiler.

1. Güneybatı Asya. Bugün daha çok Ortadoğu diye bilinen bu bölgenin İslâm'la ilk teması Hz. Muhammed'le başladı. Dört halife döneminde (632-661) gelişen fetihlerle bölge tamamen İslâm hâkimiyetine girdi. Bu hâkimiyet zamanla bölgede kurulan İslâm devletleriyle güçlenirken İslâmiyet bölge halkının hemen tamamının benimsediği tek din oldu.

a) Suriye ve Filistin. Hz. Peygamber'in Kuzey Hicaz ve Suriye sınırlarına doğru yolladığı seriyyelerle Bizans kuvvetleri arasında birkaç çatışma meydana geldi. Bunlardan 629'da Müte'de vuku bulan ilk çatışma ile 630'daki Tebük Seferi daha çok bir keşif ve geçiş hareketi niteliği taşıyordu. Hz. Muhammed'in vefatından sonra Hz. Ebû Bekir'in hilâfeti sırasında Suriye'nin fethedilmesi için seferlere başlandı. Bizans'ın hâkimiyetindeki bu ülkeye karşı gönderilen ordular Vâdîlarabe, Desen, Ecnâdeyn'de (634) kazandıkları zaferlerle Bizanslılar'ın nüfuzunu kırdılar ve Filistin ile Suriye'nin birçok bölgesini ele geçirdiler. Bu fetihlerde, Bizans - Sâsânî çekişmesinde galip çıkan Bizans'ın mezhep ayrılıkları sebebiyle Suriye halkı üzerine uyguladığı zulüm ve baskı politikasının da büyük etkisi oldu. Ayrıca İslâm öncesinden beri Arap yarımadası ile devam eden ticarî ilişkiler de İslâm'ın Suriye bölgesine girmesini oldukça kolaylaştırdı. İslâm'ın bölgede genişlemeye başlayan bu hâkimiyeti Fihl bölgesinde kazanılan savaşla güçlendi (635). Aynı yıl Hâlid b. Velîd kumandasındaki müslümanlar Dimaşk (Şam) şehrini kuşatıp teslim aldılar. Bu

şehrin fethedilmesini sırasıyla Ba'lebek, Humus ve Hama gibi bölgenin önemli merkezlerinin fethi takip etti. Bu fetihler Bizanslılar'ı hicri 15. yılda Yermük'te müslümanlarla tekrar karşı karşıya getirdi ve büyük bir yenilgiye uğrayan Bizanslılar bundan böyle Suriye bölgesini müslümanlara bırakmak zorunda kaldılar. Toros dağlarının eteklerine kadar hiçbir engelle karşılaşmayan İslâm orduları Antakya ve Halep gibi şehirleri fethederek Bizans sınırına yerleştiler. Toros dağları bu sınırı aşmalarının önünde tabii bir engel. Böylece güneyde Kudüs (638) ve Kayseriye'nin de (640) fethedilmesiyle 633-640 yılları arasında kuzeyden güneye Suriye'nin tamamı İslâm hâkimiyetine girmiş oldu.

b) Anadolu. Suriye'nin fethinden sonra Anadolu'ya birçok sefer yapıldı; ancak bunların hiçbirisi fetih hareketine dönüşmedi. Toros dağları engelne rağmen müslümanlar her istediklerinde Anadolu'ya girmişlerse de Bizans'ın güçlü otoritesi buranın tamamen fethine engel olmuştur. Emevî Hânedanlığı sırasında müslümanlar Toroslar'dan Kilikya'ya ve Yukarı Fırat'tan Malatya'ya kadar olan sınır bölgelerinde birçok kale inşa etmelerine rağmen Anadolu'ya yerleşemediler. Sadece buraya sefer yapmakla yetindiler ve daha çok Bizans'ın başşehri olan İstanbul'a yöneldiler. Bu seferlerin ilkinin 668-669'da, ikincisini 674-680'de, üçüncüsünü 716-717 yıllarında gerçekleştirdilerse de İstanbul'u fethedemediler. Abbâsîler döneminde ise İslâm orduları İstanbul'a girememişler, ancak Boğaziçi sahillerinde at oynatmışlardır. Bu dönemde Anadolu'nun sınır bölgelerinde Avâsım ve Sugur adıyla teşkil edilen iki müstakil idarî bölgedeki kaleler yarım asır daha sınırdan taarruz imkânı sağlamaya devam etti. 867-1081 yılları arasında Bizanslılar'ın sınırlarını doğuya doğru genişletme mücadelesinde Avâsım ve Sugur bölgelerindeki birçok yer tahrip edildi. Anadolu'nun gerçek İslâmlaşması, Selçuklular'ın 1071'de Bizans kuvvetlerine karşı kazandıkları Malazgirt zaferiyle başladı. Anadolu'ya hâkim olan Selçuklu sultanları buraya yoğun şekilde Türkmen grupları sevk ve iskân ederek İslâm'ın yerleşmesini sağladılar.

Müslümanların Suriye'nin fethinden sonra yöneldikleri bir bölge de Akdeniz'di. Akdeniz'e deniz seferleri düzenleyerek burada bulunan adaları İslâm hâkimiyetine almaya çalıştılar. Bu yönde ilk hareket, Muâviye'nin 649'da Kıbrıs'a bir

donanma gönderip ada halkını cizyeye bağlamasıyla başladı. Daha sonra ada halkının cizye anlaşmasını bozması, Muâviye'yi Kıbrıs'ı tekrar kontrol altına alıp birçok müslümanı adaya yerleştirmeye sevketti (654). Bunun yanında Bizans'la deniz savaşları devam etti ve Girit (674) ile Rodos (672-673) fethedilerek müslümanların Akdeniz'deki hâkimiyeti genişletildi; ancak bu adalar bir süre sonra elden çıktı.

c) İran ve Irak. İslâmiyet Suriye ve Filistin bölgelerinde yayılırken doğuya doğru da genişliyor ve Bizans gibi Sâsânî İmparatorluğu da İslâm'ın bu genişlemesi önünde bir set oluştuyordu. Sâsânî kralları İslâm'ın yayılışına güçlü ordularıyla karşı çıktılar. Onlara karşı ilk fetih hareketleri, Bahreyn'deki Bekr kabilesinden Müsennâ b. Hârise eş-Seybânî kumandasındaki müslümanlar tarafından başlatıldı. Ancak sınırlı kalan bu hareketlerin daha etkili olması için Müsennâ halifeden yardım istedi. Hz. Ebû Bekir'in Hâlid b. Velîd kumandasında bir orduyu yardıma göndermesinden sonra Hîre ve Hârizm zaferleri müslümanlara el-Cezîre (Mezopotamya) kapılarını açtı. Müslümanların 634'teki "Köprü Savaşı"nda Sâsânî ordusu karşısında yenilmeleri bu ilerlemeyi engelleyemedi; Fırat'ı geçtikten sonra Kâdisiye'de bir ke-re daha Sâsânîler'i mağlûp ederek bölgeye tamamen yerleştiler. Burada biri Şattûlarap üzerinde Basra, diğeri eski Babilonya'nın güneyinde Küfe olmak üzere iki büyük üs kurdular ve bu üsler yoluyla buradan ötede bulunan Medâin (Ktesifon) şehrini aldılar (637). Ayrıca aynı yıl içinde Sâsânîler'i önce Celûlâ'da, ardından Nihâvend'de bozguna uğratarak bölgedeki nüfuzlarını tamamen kırdılar. Batı İran'a hâkim olan müslümanlar burayı Irak olarak adlandırdılar ve fetihlerini 641 yılında Musul'a kadar ilerlettiler. İran'a yapılan seferler Bahreyn'den deniz yoluyla da devam etti. Bu yolla İstahr'in ardından bölgenin bütün şehirleri müslümanların hâkimiyetine geçti (649-650). Yine aynı yolla Belûcistan'ın sahil bölgesine ulaşıldı (643). İslâm orduları Abdullah b. Amr kumandasında Fars eyaleti ile Horasan'ı fethettiler (649-651). Kuzeyde ise İslâm hâkimiyeti Muguire b. Şu'be tarafından Azerbaycan'a kadar götürüldü. 651 yılına gelindiğinde bütün İran İslâm hâkimiyetine girmişti.

2. Orta Asya. İslâm'ın Orta Asya'ya yayılması Emevî ve Abbâsî devletleri dö-

neminde meydana geldi. Bu sırada Türkler'in Müslümanlığı kabul etmesi İslâm'ın bölgedeki yayılışını hızlandırdı. Türkler'in ardından birçok Orta Asya kavmi müslüman oldu ve İslâm bölgede güçlendi; uzun süre İslâm'ın hâkimiyetinde kalan bölge bir ilim ve kültür merkezi oldu. Daha sonra Rusya ve Çin'in topraklarını genişletmeleri sırasında müslümanların hâkim olduğu bölgeler bu devletlerin idaresine geçince müslümanlar büyük azınlık durumuna düştüler.

a) Mâverâünnehir. Muâviye zamanında İslâmî fetihler Asya'da Horasan, Mâverâünnehir ve Sistan'a doğru gerçekleşti (661). Kûfe Valisi Ubeydullah b. Ziyâd Ceyhun nehrine kadar olan yerleri ele geçirdi (675) ve bu dönemde Mâverâünnehir bölgesinin müslümanlaştırılması için Sistan ve Horasan'a 50.000 müslüman yerleştirildi. Mühelleb b. Ebû Sufre, Kuteybe b. Müslim ve Muhammed b. Kâsım kumandasındaki müslümanlar bu bölgelerin fethinde büyük rol oynadılar. Mühelleb, İslâm hâkimiyetini Ho-

rasan bölgesinde Mâverâünnehir'in ilerisine kadar götürdü (697). Haccâc'ın Horasan valiliğine tayin ettiği Kuteybe b. Müslim de ilk merhalede Toharistan'ı alarak orada İslâm dinini yaymaya çalıştı (705). Kuteybe daha sonra Buhara'ya doğru yürüyerek bölgenin fethini gerçekleştirdi (706-708). Bu fetihleri Semerkant ve Hârizm (710-712) ile Fergana ve Dağıstan'ın (713-714) fetihleri takip etti. Kuteybe bir taraftan da fethettiği bu yerlerde İslâm'ın yerleşmesi için büyük gayret sarfetti. Hatta Buhara'da ilk camiyi yaptırırken bölge halkının eski dinî inançlarından kaynaklanabilecek taşkınlıkları önlemek için inşaata bizzat kendisi nezaret etti (714). 715'te İslâm hâkimiyetini Doğu Türkistan'daki Kaşgar şehrine kadar götürdü. Bu yer, ilk dönem İslâm fetihlerinin Orta Asya'da vardığı en son nokta oldu.

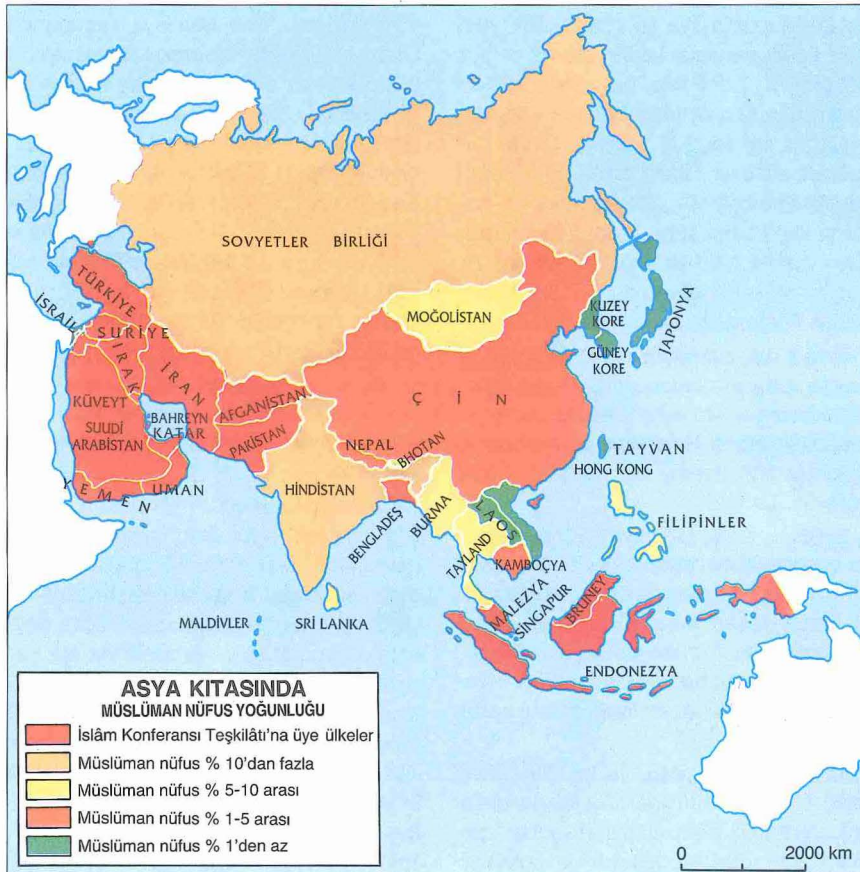
737'de Azerbaycan Valisi Mervân b. Muhammed Hazar'ın başşehri İdil'i kuşatarak Hazar Türkleri'ni barışa zorladı. Yezîd zamanında ise Sâlih b. Ziyâd ku-

mandasındaki İslâm orduları Buhara ve Semerkant'ın fethine giriştiler. 751 yılında Şaş şehri fethedildi. Yezîd'in ölümünden sonra Mâverâünnehir bölgesine yapılan fetihler bir müddet durdu.

Mâverâünnehir'de Türk-Arap kuvvetlerinin oluşturdukları ortak bir ordu Talas'ta Çin ordusuyla karşı karşıya geldi (751). Çinliler'in yenilgisiyle sonuçlanan bu savaş, savaştan sonra Türkler'in büyük gruplar halinde ve kendi arzularıyla müslüman olmaya başlamalarından dolayı Türk tarihinde bir dönüm noktası teşkil eder. Ayrıca Talas Savaşı bölgede Çin nüfuzunun uzun süre ortadan kalkmasına da sebep olmuştur. Böylece Orta Asya'da İslâm hâkimiyet ve üstünlüğü tesis edilmiş oldu. İslâm coğrafyacılarından İbn Rûste (ö. 300/913) Hazarlar'ı anlatırken onların büyük şehirler yanında pek çok küçük şehre de sahip olduklarından, her şehirde mescidleri ve her mescidde, imam, müezzin ve diğer görevlileri bulunduğundan bahsetmektedir. Mes'ûdî de (ö. 345/956) Hazar ülkesinde müslümanların hâkim sınıf olduğunu, bu durumun hükümdarın müslüman olmasından kaynaklandığını nakletmektedir. Bütün bunlar X. yüzyılda bölgedeki İslâm hâkimiyetinin güçlü olduğunu göstermektedir. Abbâsiler zamanında Orta Asya'da İslâm açısından meydana gelen en önemli olay Türkler'in müslüman olmaya başlamasıdır. Türkler müslüman olmaya başladıktan kısa bir süre sonra Abbâsî Devleti'nde özellikle askerî mevkiilerde göreve getirildiler. Türkler'in İslâmiyet'i kabul etmesiyle birlikte Orta Asya'daki diğer milletler de hızla müslümanlaştı. Bu durum zamanla bölgeye kültürel ve ilmi bir canlılık getirdi; özellikle Semerkant çevresi bir ilim ve kültür merkezi halini aldı.

Bölgede Abbâsiler'e bağlı ilk müstakil İslâm devleti, halife Me'mûn'un kumandanlarından Tâhir b. Hüseyin tarafından Horasan ve Mâverâünnehir'de kurulan Tâhirîler'dir (820-873). Halifeye askerî ve maddî yardımda bulunan Tâhirîler'in Abbâsiler'in bölgedeki nüfuzunu sağlamada büyük payları oldu. Bu devir Mâverâünnehir ve Horasan'ın ilim ve kültür bakımından gelişmeye başladığı devirdir. Tâhirîler zamanında Mâverâünnehir bölgesinde kurulan ve kısa bir süre onlara bağlı kaldıktan sonra 874'te bağımsızlığını ilân eden Sâmânî Devleti döneminde de bölge İslâm kültür ve medeniyetinin merkezi olmaya devam etti. X. asırda Buhara, Mâverâ-

Asya'da İslâmiyet

ünnehir, Semerkant, Fergana, Şaş şehirlerindeki medreseler İslâm'ın yayılıp güçlenmesinde önemli rol üstlendiler. İslâmiyet doğuda Batı Türkistan ve Çin'e, kuzeyde ise Volga nehrine ve Kazan'a kadar yayıldı.

Bölgede İslâm medeniyetinin gelişmesi daha sonra Gazneliler devrinde devam etti ve böylece Asya'nın bu kesimi tamamen İslâm hâkimiyetine girmiş oldu. XIII. yüzyılda yoğun kültürel ve ilmi çalışmalar Moğol istilâsıyla kesintiye uğradı ise de Timurlular zamanında Semerkant eski durumuyla yeniden canlandı. Ancak XVI. yüzyıldan itibaren müslümanların gücü azalmaya başladı. Ruslar Kazan'ı ele geçirdikten (1552) sonra sırasıyla Kırım (1783), Kırgızistan (XVIII. yüzyıl sonu), Kafkasya (XIX. yüzyıl) ve Mâverâünnehir bölgelerini işgal ederek misyonerlik faaliyetlerini başlattılar. Hükûmet hristiyan olacaklara birçok mükâfat ve maddî avantajlar vaad etti. XX. yüzyılın başlarında Orta Asya'da müslümanlar bu işgalden sonra büyük çapta karşı koyma hareketlerine giriştiler. Ancak yeni Sovyet rejimi bunları güç kullanarak bastırdı (1917-1921). Buhara, Kırım ve Başkirt'ta Sovyetler'in çeşitli uygulamalarına karşı çıkan binlerce müslüman öldürüldü. Ayrıca Sovyet Rusya Orta Asya'da müslümanlara karşı bir kültürel savaş başlattı. Dinlerini yok etmek için çeşitli kararları uygulama alanına koydu. Camilerin çoğunu kapattı. Sadece belli merkezlerdeki devlet kontrolünde ve dış ülkelere karşı politik amaçla açık tutuldu. Müslümanların çoğunlukta olduğu bölgelere Ruslar yerleştirilerek oralarda İslâm'ın etkisi azaltılmaya çalışıldı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyet Rusya müslümanların çoğunlukta olduğu cumhuriyetleri kapsayan dört dinî kurul meydana getirdi. Bu kurulların denetiminde halkın bazı ibadetleri yapmasına izin verildi.

b) Tibet. Tibet'in İslâm'la ilk teması, bugün Sinkiang adıyla anılan Doğu Türkistan yoluyla gerçekleşti. Bunun yanın-da ülkenin batısında bulunan Keşmir'in de İslâm'ın bölgeye ulaşmasında büyük payı oldu. Çin'in eski tarihinin T'ang hânedanına (618-907) ait kaynakları Araplar'ın Tibetliler'le iyi ilişkiler içinde olduğunu yazmaktadır. Bu da Tibet halkının İslâm'la temasının daha ilk zamanlarda başladığını gösterir. Ömer b. Abdülâzîz'in hilâfeti sırasında (682-720) Horasan Valisi Cerrâh b. Abdullah'a Tibet'ten bir heyet gelerek kendilerine din âli-

mi göndermesini istemiş ve onun Selit b. Abdullah el-Hanefî'yi yollaması üzerine de İslâm'ın burada yayılması hız kazanmıştır. Yine Çin kaynakları Abbâsî Halifesi Mehdî (775-784) ile Tibet kralının karşılıklı irtibat kurduklarını nakleder. Abbâsî Halifesi Me'mûn döneminde ise (813-833) Tibet krallarından birinin müslüman olduğu rivayet edilir. Bütün bu hareketlerin geliş yönü Orta Asya'dır.

Tibet'e yapılan ilk müslüman askerî seferi, XII. yüzyılın sonlarında Bengal yöneticilerinden Muhammed Bahtiyar Halcî tarafından gerçekleştirildi. XIII. yüzyılda Orta Asya ve Hindistan İslâm hâkimiyetine girdiği zaman müslümanlar Tibet'e birçok defa sefer düzenlediler. İslâm'ın Tibetliler'e ulaştırılmasında en etkin rol oynayan merkez ise İslâm hâkimiyetine girdikten sonra Keşmir olmuştur. Keşmir'i elinde bulunduran Haydar Mirza 1548 yılında Tibet'e seferler düzenledi. XVI. yüzyılın sonlarında İslâm Tibet'te oldukça etkili siyasî bir güç haline geldi. İslâm'ın Tibet'te yayılması sadece askerî seferlerle sınırlı kalmadı. Keşmir, Horasan ve Orta Asya'dan birçok müslüman davetçi Tibet'e gelerek İslâm'ı yaymaya çalıştı. İslâm'ın Tibet'te etkisi, İngilizler'in Hindistan'ı işgal edip bu etkiyi azaltmaya çalıştıkları XIX. yüzyılın ikinci yarısına kadar sürdü. İngiliz hâkimiyeti Tibet'teki putperest dinleri cesaretlendirerek ülke çapında etkili olmalarını sağladı. XX. yüzyılda Çin'in komünist iktidarı Tibet'i istilâ edip kendi yönetimine bağladı. Müslümanlar bu duruma karşı uzun süre direnmelerine rağmen etkisiz hale getirildiler. Bugün Tibet'in başşehri Lhasa'da üç, Shigatse'de iki, Tsetany'de bir cami vardır.

Orta Asya, İslâmiyet'in bölgeye girdiği andan itibaren sadece çoğunluğu müslüman bir yer olmakla kalmadı, aynı zamanda İslâm'ın Hindistan ve Avrupa'ya yayılmasında önemli bir merkez olmak görevini üstlendi.

3. Güney Asya. İslâmiyet Güney Asya'ya başlıca iki hareketle yayıldı. Bunların birincisi 711'de başlayarak güneybatıdaki İndus deltası yoluyla bugünkü Irak'tan gelen, ikincisi ise yaklaşık 1000 yıllarında kuzeybatıdaki Hayber Geçidi yoluyla Orta Asya üzerinden gelen harekettir.

a) Hint Yarımadası. İslâm'dan önce Arap tüccarlar Hint yarımadasına gelip gittiklerinden Hint sahilleri onlar için ticarî alan durumunda idi ve limanlar

Uzakdoğu ile ilişkiyi sağlayan birer transit merkezi olmuşlardı. İslâm'dan sonra da bu ilişkiler kesilmedi. Müslüman olan Arap tüccarlar gittikleri yerlere İslâm mesajını da götürdüler. Bu ilk şahsî gayretler Hint halkı üzerinde etkili olmaya başladı. Farsça bir coğrafya eseri olan *Hudûdü'l-ʿâlem*'de (982), Gazneli Mahmud'un (998-1030) Kuzey Hindistan seferlerine başlamadan önce bu bölgedeki bazı şehirlerde muhtemelen tüccar olan müslümanların varlığından bahsedilmektedir. Özellikle Hinduizm'in inançlarından kaynaklanan ayırımda kast sisteminin alt tabakalarında kalan insanlar, İslâmiyet'i üst tabakaların zulüm ve baskısına karşı bir kurtuluş sistemi olarak gördüler. İslâmiyet de onları bulundukları kast içindeki yoksulluk ve baskıdan kurtardı.

Hindistan'a İslâm'ı yayma fikri Hz. Ömer zamanına kadar uzanır. Hz. Osman zamanında ise bu ülkeye keşif amacıyla seferler düzenlendi. Bu seferlerin ilki Tane adasına ve Deybül'e yapıldı (15/636). Hz. Ali'nin halifeliği sırasında Rilemand vadisi ele geçirilerek (38/658) Hint kıtasının iç kesiminde bulunan Kikan'a kadar gidildi. Muâviye'nin kumandanlarından Mühelleb b. Ebû Sufre, Kâbil ve Mülân arasındaki Benne ve Ehver'i (Lahor) fethetti. Yine Muâviye zamanında Sinân b. Seleme Mukran'ı alarak şehri yeniden imar etti. Haccâc ise Irak valiliği sırasında akrabası Muhammed Kâsım'ı fetihlerde bulunması için Sind bölgesine yolladı. O da bir Budist merkezi olan Deybül'ü denizden sefer düzenleyerek fethedip (710) buraya müslümanları yerleştirdi ve Hindistan'daki ilk camiyi yaptırdı. Muhammed b. Kâsım'ın yaptığı fetihler bütün Sind bölgesini içine alacak kadar genişlerken Hindistan'ın kapıları İslâmiyet'e açılmış oluyordu. Bundan sonra İslâm'ın Hint yarımadasında yayılması Gazneliler Devleti ile devam etti.

Gazneli Mahmud'un Hindistan'a yaptığı pek çok sefer İslâm'ı bölgeye yayma amacını taşıyordu. İlk hareketini Hindistan'ın kuzey kısmında başlattı (390/1000); bu sefer sırasında Hint racası Caybala'yı yendiği gibi Veyhun'u da ele geçirdi. Daha sonra Hindistan'ın kuzeybatısında bulunan Budist merkezi Mülân'ı hâkimiyeti altına aldı (1004). Tekrar kuvvet toplayan Caybala'nın oğlu Anadaba'ya karşı büyük bir zafer kazandı ve Pencap'ın tamamını ele geçirdi (1004-1005). Bundan sonra Mâverâünnehir'e

doğru yürüyerek Kâşgar şehrini fethetti. Hint racaları Gazneli Mahmud'un bu seferini fırsat bilerek birleştiler. Durumdan haberdar olan Mahmud bu birliği dağıtarak Meddin'e doğru yürüdü ve Hindû mâbedini yıktırdı (1013). Daha sonra Keşmir bölgesine girerek Lahor'u devletin merkezi yaptı. Gazneli Mahmud'un Gucerât'ı fethetmesi, onun Hint seferlerinde olduğu en son nokta oldu. 1030 yılında öldüğünde devletin sınırları, İran'ın büyük bir kısmını içine alacak kadar batıya, Hindistan'ın kuzey kesimini kaplayacak kadar da doğuya uzanmıştı. Bütün bu seferlerde Budizm'e karşı takip ettiği İslâmî mücadelelerden dolayı Gazneli Mahmud "Put Kıran" lakabıyla anıldı.

Gur Devleti (XII-XIII. yüzyıllar) zamanında Hindistan'da İslâmiyet'in yayılması devam etti. Gazneli Devleti'nin yıkılışından sonra baş kaldıran racalar Mül-tan'ı ele geçirmişlerdi. Muhammed Gûrî burayı geri aldı (1174). Daha sonra başa geçen Gur hükümdarları İslâm'ı Bengal, Delhi ve Bihâr'a kadar götürdüler (1200). Hindistan'ın İslâm dünyasında önemli bir yer tutması, XIII. yüzyılda kurulan Delhi Sultanlığı ile gerçekleşti. Güneyde kurulan Behmenîler'in etkisiyle de İslâm bölgede daha fazla kökleşti. Delhi Sultanı Muhammed b. Tuğluk'un emriyle bölgeye yollanan Alâeddin Hasan Behmenşah, Behmenîler Devleti'ni (1347-1527) kurduktan sonra sınırlarını batıda Goa Limanı'na kadar ulaştırdı. Bu dönemde özellikle Sultan Muhammed Şah Hindûlar'a karşı mücadeleye devam etti. Bölge İslâm ilim ve kültürü açısından oldukça gelişti. Bu sultanlıktan sonra Hindistan'da çeşitli küçük İslâm devletleri ortaya çıktı. Bunlar zamanında pek çok şehirde İslâmiyet'in yerleşmesi için çalışmalar sürdürülürken ilim ve sanat alanında da çok sayıda eser verildi. XIII-XVI. yüzyıllarda, merkezî yönetim Delhi'de olmak üzere birçok küçük devlet kuruldu. Yine bu dönemlerde ülke 1223-1305'e kadar Moğol saldırılarına mâruz kaldı. Timur bu ülkeyi işgal altında bulundurduğu süre zarfında İslâm'ın doğu ve güneye doğru yayılması durmadı. Daha sonraki yüzyıllarda burada kurulan müslüman Türk devletleri de Hindistan'ı hâkimiyetleri altında tuttular.

Delhi Sultanlığı, Türk-Hint İmparatoru Hümâyûn'un Delhi'yi ele geçirmesine (1555) kadar yaklaşık 300 yıl sürdü. Bu süre içinde Hindistan'ın diğer yerlerinde başka İslâm devletleri de kuruldu.

Bengal'de (1336-1576), Keşmir'de (1335-1538), Gucerât'ta (1391-1583), Kanpûr'da (1394-1497), Malva'da (1401-1531) ve Dekken'de (1347-1512) kurulan İslâm devletleri müslümanların ülkedeki nüfuzunu güçlendirirken İslâmî ilim ve kültürün zenginleşmesine katkıda bulundular.

Timur sülâlesinden Bâbü Şah 1523'te Hindistan'a girerek Panipat Zaferi'yle (1526) Türk-Hint İmparatorluğu'nu kurdu. Ekber Şah (1556-1605), Şah Cihan (1637-1656) ve Evrenğzîb (Âlemgîr, 1656-1707) zamanında daha da güçlenen Türk-Hint İmparatorluğu, Hindistan'ın kuzey kesiminin çoğunu İngilizler'in bölgeyi sömürgeleştirmesine kadar hâkimiyetinde tuttu. Evrenğzîb'in ölümünden sonra devlet ayaklanma ve iç karışıklıklarla gücünü kaybetmeye başladı. 1805'te İngiliz himayesi kabul edildi. Zamanla meydana gelen iç çatışmalar ve ayaklanmalar ülkeyi İngiltere'ye bağlı bir devlet haline getirdi (1858).

İngiltere'nin Hint yarımadasına hâkim olmasında başlıca güç kaynağını, görünüşte ticarî bir kuruluş olan Doğu Hindistan Şirketi (East-India Company) teşkil etmiştir. İngilizler'in ülkedeki hâkimiyetleri müslümanların etkilerinin azalmasına sebep oldu. Sömürge yönetimine karşı baş kaldıran müslümanlar büyük bir baskıya mâruz kaldılar. Bu yüzden ayrı bir siyasî teşkilât altında birleşme ihtiyacını duyarak 1906'da Muslim League'i (Müslüman Birliği) kurdular. Muhammed Ali Cinnah liderliğindeki bu teşkilâtın çalışmaları sonucu 1947'de Hindistan bölünerek müslümanların çoğunlukta bulunduğu topraklarda Pakistan devleti kuruldu. Hindistan sınırları içinde kalan müslümanlar da Hindûlar'dan gelecek herhangi bir saldırıya karşı ortak hareket ederek mücadelelerini sürdürdüler. Bugün dahi zaman zaman Hindû saldırılarına mâruz kalan müslümanlar kültürel birlikleri sayesinde bu duruma karşı kendi kişilik ve dinlerini koruyabilmektedirler.

Bugün Hindistan'da müslümanlar arasında, merkezleri Delhi'de bulunan Cemâat-i İslâmî ve Cemâat-i Teblîğ adlı iki teşkilât etkili olmaktadır. Cemâat-i İslâmî müslümanların karşılaştığı bütün problemlerle ilgilenir. Cemâat-i Teblîğ ise daha çok müslümanların mânevî yönden gelişmesini sağlayacak eğitim çalışmaları içerisindedir. İslâmî eğitim sahasında etkili olan diğer önemli cemi-yetler Delhi'de Cem'iyetü'l-ulemâ, Utar

Pradeş'te Din Eğitimi Konseyi (Council of Religious Education), Haydarâbâd'da Hindistan Müslümanları Konseyi (The All-India Muslim Council) ile Meclis-i İttihâd-ı Müslim ve Tamil Nadu'da Hindistan Müslüman Medreseler Birliği'dir (The All India Muslim League of Madras).

Kur'ân-ı Kerîm, Urduca başta olmak üzere bütün mahallî dillere çevrilmiştir. İslâm medenî hukukunun yürürlükte olmasına rağmen Hint hükümetleri zaman zaman bu hukukun uygulanmasına engeller koymaktadır.

b) Nepal. Nepal'de müslüman varlığı, XIV. yüzyılın sonunda Bengal Sultanı Şemseddin'in burayı fethetmesiyle gerçekleşti. Hint - Türk İmparatoru Ekber Şah zamanında da İslâm'ın nüfuzu artmaya devam etti. İlk müslüman yerleşimi, XV. yüzyılın başlarında kraldan izin alan tüccar ve İslâm davetçilerinin gelmesiyle oldu. Bugün Nepal müslümanlarının Hint müslümanları ile çok sıkı temasları vardır ve bunun açık göstergesi asıl kültür dili olarak Urduca'yı kullanmalarıdır. Müslümanlar doğuda Hindistan sınırı boyunca olan Tarai bölgesinde yoğunlaşmışlardır. Önceki müslümanlar büyük baskı ve zulüm gördüler; bugün ise ülkede birçok İslâmî müessese ve eğitim kurumu faaliyet göstermektedir. Hindûlar'ın din değiştirmelerinin kanunen yasak olması, İslâmî faaliyetlerin onlara tesir etmesini engellemektedir. Ülkedeki cami sayısı da oldukça yüksektir. Nepal müslümanları, en önemlileri Nepal Encuman Islah Samity, Muslim Seva Samity, All-Nepal Muslim Sudhar Samity olan cemiyetlerle faaliyetlerine devam etmektedirler.

c) Sri Lanka. Hindistan'ın güneyinde bulunan Sri Lanka'da (Seylan) İslâm'ın yayılması yine Arap tüccar ve İslâm davetçileri vasıtasıyla VII. yüzyılda gerçekleşti. Önceleri bölgenin kralları tarafından iyi karşılanan müslümanlar, zamanla burada çok büyük bir ticaret kolonisi oluşturdular. Abbâsî halifeliğinin sona ermesi üzerine Sri Lanka'daki müslümanların İslâm ülkeleriyle irtibatı zayıfladı. Ancak bir müddet sonra Güney Hindistan'daki müslümanlarla temasa geçtiler. 1502'de adaya çıkan Portekizliler müslümanlara baskı yaparak onların ekonomik ve siyasî güçlerini kırmaya çalıştılar. 1526 ve 1626'da müslümanları adada oturdukları yerlerden çıkartarak iç bölgelere sürdüler. 1658'de Hollandalılar, Portekizliler'in yerini alırken müslümanlara karşı benzer bir politika ta-

kip ettiler. Müslümanların sürgün edilmesi, arazi satın almalarına izin verilmesi ve düşük ücretle çalıştırılmaları Hollandalılar'ın uygulamaları arasında idi. XVII. yüzyıl sonlarına doğru Hollandalı sömürgeciler İslâm medenî hukukunu uygulamaya koyan bir kanun çıkardılarsa da uygulanması 1796'da İngilizler'in gelmesinden sonra başladı. İngilizler yönetimleri süresince, müslümanlara karşı diğerlerine nisbetle daha iyi davrandılar. Ancak yine de müslümanlar birçok yönden kısıtlı bir hayat yaşadılar. İngiliz sömürge hareketi 1815'te bütün adayı kaplayacak kadar genişledi. XIX. yüzyılda Sri Lanka ve Hintli müslüman âlimleri ortaklaşa hareket ederek İslâmî faaliyetlerini sürdürmeye çalıştılar. Güney Hindistanlı âlim Muhammed b. Ahmed Lebai, Sri Lanka'da bir İslâm davetçisi olarak çalışmalarda bulundu. 1894'te ülkenin çeşitli yerlerinde camiler inşa edilmesine ve birçok medresenin kurulmasına ön ayak oldu. 1937'de müslüman kadıların başkanlığında mahallî mahkemeler ve müslümanların organize ettiği vakıflar kuruldu. Bugün Sri Lanka'da altmış üç tanesi başşehir Colomb'o'da olmak üzere 2000 cami vardır. Kur'an Tamil diline çevrilmiştir. Sri Lanka'da müslümanlar zaman zaman siyasi problemlerle karşı karşıya kalmaktadır. İslâmî teşkilâtlar arasında Müslüman Birliği (Muslim League), Cemâat-i İslâmî, Seylan Âlimler Konseyi (The All-Ceylon Council of Ulama), Müslüman Gençler Birliği (The Muslim Young League) en önemlileridir. 1911'de müslümanların sayısı 240.000 iken 1982'de 1.168.000 oldu. Bu nüfus ülke genelinde % 8 e tekabül etmektedir.

4. Güneydoğu Asya. a) Endonezya - Malezya. İslâmiyet Güney Asya'ya olduğu gibi Güneydoğu Asya'ya da Arap tüccar

ve gemiciler vasıtasıyla girmiştir. Gerek fert gerekse cemaat halinde buraya gelen müslümanlar yaptıkları davetle kısa zamanda bir İslâm toplumunun çekirdeğini oluşturdular. Daha sonra güçlenerek genişleyen İslâmiyet kendini devlet düzeyinde gösterdi ve zamanla özellikle Malaka yarımadası ile Sumatra adasında tek hâkim din oldu.

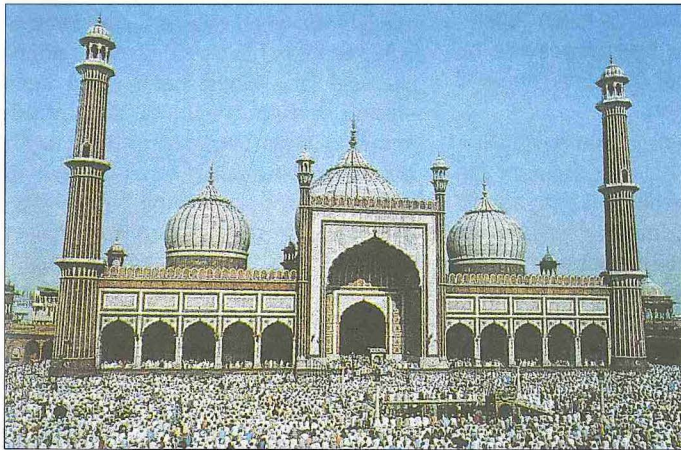
Bu bölge içinde bulunan Malaka yarımadası ile Sumatra ve Cava adalarının İslâm'la ilk temasını sağlamada yine müslüman tüccarlar büyük rol oynadılar. Daha İslâm'ın ilk zamanlarında müslüman tüccarlar Sumatra ve Malaka sahillerinde ticarî merkezler oluşturdular. Bu durum IX. yüzyılda müslüman Hadramut ve Uman halkının ticarî amaçlarla bölgeye gelişi ile sağlandı. Daha sonraki yüzyıllarda ise Gucerât ve Hint sahillerinden gelen müslümanlar da İslâm'ın yayılmasında etkin rol oynadılar. İbn Battûta XIV. yüzyılın başlarında Sumatra adasının müslüman olduğunu ve Delhi sultanlarıyla ilişkilerde bulunduklarını nakleder. Marco Polo ise 1292'de Sumatra'yı ziyaret ettiğinde Kuzey'de Perlak adlı küçük bir devlet halkının müslüman olduğunu gördü.

Arap tüccarlarının Sumatra'nın kuzeyinde yerleşmeleriyle İslâmiyet bölgede hızlı bir şekilde yayıldı ve büyük müslüman toplulukları meydana geldi. Bu dönemde ada küçük ve büyük birçok müslüman sultanlığına sahne oldu. Bunların en önemlisi, XVI. yüzyıldan itibaren Açe'de kurulan İslâm devleti idi. Yönetimi tamamen İslâm'a göre olan bu devlet Sumatra adasında İslâm'ın yayılmasında büyük bir rol oynadı. Bununla beraber iç kesimlerde Hindü ve animistik inançların güçlü oluşu sebebiyle İslâmiyet genellikle sahil bölgelerinde tutun-

du. Daha sonra ticarî ve siyasi amaçla bölgeye gelen Hollandalılar müslüman halkın tepkisiyle karşılaştılar. Bu sırada animist liderlerin Hollandalılar'la iş birliğine gitmeleri, iç bölgelerdeki halkın onlara karşı güven ve inancını kaybetmesine sebep oldu ve animist inançlara sahip halk Hollandalılar'a karşı koyan müslümanların yanında yer aldı. Bu da İslâm'ın iç bölgelere yayılmasının başlıca faktörü oldu.

Cava adasına İslâm'ı tebliğ etmek amacıyla gelen Araplar kabileler arasına girerek halkı İslâm'a çağırdılar. XIV. yüzyılın son yarısında Melik İbrâhim adlı bir İslâm davetçisi aynı şekilde hareket ederek pek çok kişinin Müslümanlığı kabul etmesine vesile oldu. XV ve XVI. yüzyıllarda kurulan birçok müslüman sultanlığı, İslâm'ın yayılmasında büyük rol oynadı. XVII. yüzyılda Cava adasının hemen hemen bütünü İslâm hâkimiyetine girdi. Bölgede İslâmiyet kuzeyde bulunan Borneo ve diğer adalara kadar ulaştı ve Borneo sultanının müslüman olmasıyla sınırları bu adanın kuzeybatısını içine alacak kadar genişledi.

Avrupa devletlerinin (İngiltere, Hollanda, İspanya v.dğr.) sömürgecilik dönemi olan XIX. yüzyılda da İslâmiyet bölgede yayılmaya devam etti. Endonezya'da 1825'te müslümanlar bu devletlere karşı büyük bir ayaklanma başlattılar. Bu ayaklanmada etkin rol alan müslüman âlimlerin mevkii daha da güçlendi. İç bölgelerde nüfuz sahibi olan eski dinin liderlerinin etkisi giderek kayboldu. Böylelikle halk gruplar halinde İslâm'ı benimsemeye ve müslüman liderlerin etrafında toplanmaya başladı. Ancak İslâm'ı benimseyen halkın içinde birçok eski inanç ve âdet yaşamaya devam ediyordu. Bunları ortadan kaldırmak için I. Dünya Savaşı'ndan sonra müslüman âlimler büyük çaba gösterdiler. Bu arada Muhammediyye Cemaati adı altında bir cemiyet kurularak (1912) İslâm'ın daha iyi anlaşılması konusunda çalışmalar yapıldı. Ancak bu cemiyet, ülkeyi egemenliği altında bulunduran yabancı güçlere karşı pasif davranınca halkın desteğinden mahrum kaldı. Yeni kurulan İslâm Birliği (Sarikat İslam) ise İslâmiyet'in ülkede politik güç olarak da varlığını ortaya koydu ve en yaygın teşkilât haline geldi. Sömürgeci Avrupa devletlerine karşı verdiği mücadele sonunda Endonezya 1947'de, Malezya 1957'de bağımsızlığına kavuşurken Bruney de 1984'te istiklâlini kazandı.

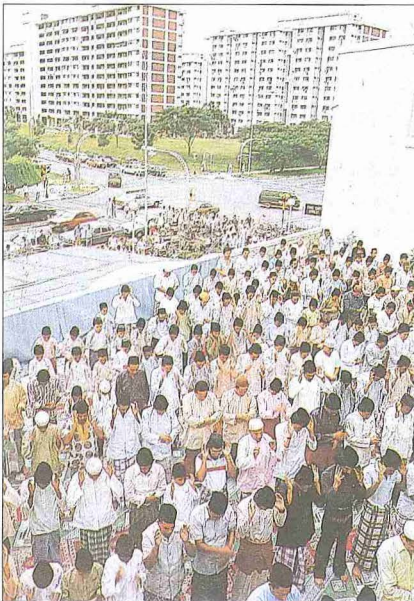

Mescid-i
Cumâ -
Delhi /
Hindistan

b) **Singapur.** İngilizler Singapur'u kolonileştirmek istedikleri zaman ada Johore İslâm Devleti'nin bir parçası idi; Johore sultanı üzerine yapılan baskılar sonucunda 1819'da imzalanan bir antlaşmayla ülke İngilizler'e teslim edildi. Ada nüfusunun çoğunluğu müslümandı; ancak İngilizler Çinliler'in buraya göçünü kolaylaştırarak müslümanların çoğunluk durumunu bozdular ve topluluklarını sayıca azalttılar. 1963'te Singapur Malezya ile birleşti, fakat bu birleşme uzun sürmedi. 1965'te Singapur bağımsız bir cumhuriyet olurken yeni bir müslüman azınlık doğmuş oldu.

Singapur'da bugün 120 kadar cami vardır. İslâm medenî hukuku yürürlükte olup şer'î mahkemeler 1958'den beri çalışmaktadır. 1968'de kurulan Meclis-i Ulemâ (Ulama Consil) camileri, vakıfları, İslâmî okulları, şer'î mahkemeleri kontrol etmekte ve zekât toplanmasını yürütmektedir. Singapur'daki müslüman azınlığın etkisi zaman zaman yok edilmeye çalışılmışsa da son yıllarda durum biraz düzelmiştir. Ülkede faaliyet gösteren diğer önemli cemiyetler arasında Dârülerkam ve Tamil Müslüman Cemaati (Tamil Muslim Jamaat) bulunmaktadır. Bunlardan Dârülerkam İslâm mesajını müslüman olmayanlar arasında yaymaya ve yeni müslüman olanların ihtiyaçlarını gidermeye çalışmaktadır.

Singapur Ensar Camii'nde bir bayram namazı

c) **Filipinler.** Filipinler'e İslâm'ın girişi güneyden müslüman tüccarlar vasıtasıyla gerçekleşti. Bu adalar üzerinde Sulu İslâm Devleti, Mindanao İslâm Devleti ve Manilad (Manila) İslâm Devleti olmak üzere üç müslüman devlet kurulmuştur.

XIV. yüzyıl ortalarında müslüman tüccarlar Sulu adasına, oradan da Mindanao'ya vardılar. 1380'de Sulu'nun eski başşehri olan Bunsu'ya yerleşen Şerif Kerim Mahdum için halk bir mescid yaptırdı. Bu Arap davetçisinin etkisinde kalan halkın çoğu müslüman oldu. Yerli halktan birkaç reisin Müslümanlığı kabul etmesi İslâmiyet'i bölgede daha da güçlendirdi. Daha sonra Sulu'ya gelen Şerif Ahmed b. Ali (Raca Baknada) burada İslâmî bir idare kurarak emîr oldu (1390). 1434'te yine bir davetçi olarak Sulu'ya gelen Şerif Ebû Bekir, Bunsu emîri olarak bilinen Şerif Ahmed b. Ali'nin kızıyla evlendi ve emîr onu kendine halef yaptı. Aynı yıl Şerif Ahmed b. Ali'nin ölümü üzerine emirlik Şerif Ebû Bekir'e intikal etti. Şerif Ebû Bekir devleti tamamen İslâm'a uygun bir şekilde yönetti. Sulu ve diğer adalardaki müslümanların sayısı hızla artarak Filipinler tam bir İslâm ülkesi oldu. Emirlik 1465'e kadar sürdü. 1486'da Mindanao'ya gelen bir başka davetçi Şerif Muhammed b. Ali adada başlattığı davette önceden müslüman olmuş iki reisin yardımıyla büyük bir başarı elde etti ve Mindanao adasında başka bir İslâmî emirlik kurarak İslâm'ın bölgede yayılmasını sağladı.

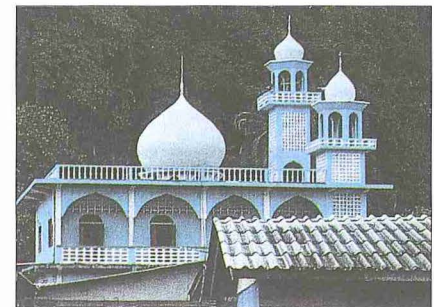
Avrupa'da sömürgecilik anlayışının gelişmesiyle birlikte İspanyollar 1521'de Macellan ve askerleri tarafından gerçekleştirilen bir hareketle Sibuyan adasına çıktılar; daha sonra ise çeşitli askerî seferlerle yavaş yavaş bütün Filipinler'e hâkim oldular (1574). Manila 1571'e kadar müslümanların başşehri olarak kaldı. İspanyollar Hristiyanlığı yaymak ve sömürgecilik amacıyla geldikleri Filipinler'de müslümanların mukavemeti ile karşılaştılar; bu sebeple aralarında şiddetli savaşlar meydana geldi. Savaşlar sonunda adalardaki müslümanları güneye sıkıştırarak 350 yıl boyunca sömürgeciliklerine devam ettiler. Sultan Abdülaziz zamanında (1861-1876) Bağdatlı Bekir Hoca adında bir Osmanlı âlimi Filipinler'e giderek oradaki müslümanların hayatı hakkında incelemeler yaptıktan sonra izlenimlerini *Seyahatnâme-i Filibin* adlı eserde toplamıştır. 1898'de

Amerika Filipinler'deki İspanyol kolonisine son verdi ve kendi sömürge dönemini başlattı. Sulu'daki İslâm devleti bu sömürgeci güçlere karşı 1914'e kadar mücadelesini devam ettirdi. Bu tarihte bir antlaşmayla sultanlık Amerikalılar'ın kontrolüne geçti. 1940'ta ise Amerika Sulu'daki müslüman sultanlığını ilga etti. 1939'dan sonra hızlanan Hristiyan göçleri müslümanlara karşı bir tehdit oluşturmaya başladı. II. Dünya Savaşı sırasında Japonlar Filipinler'i işgal ederek müslümanların yaşadıkları bölgelere kadar uzandılar (1942-1945). Savaş sonrasında Filipinler bağımsızlığın ilânına kadar Amerikalılar'ın yönetiminde kaldı. 1947'de kurulan Bağımsız Filipinler Cumhuriyeti'nde 1950'ye kadar müslümanların durumu ile içişleri bakanlığı ilgilendi; bu tarihten sonra müslümanların işleri devlet başkanlığına bağlı bir daire tarafından yürütülmeye başlandı.

Filipinler sınırları içinde bulunan müslümanlar yoğun olarak Mindanao ve Sulu adalarında yaşarlar. Azınlık durumunda olan müslümanlar siyasî, içtimâî ve iktisadî birçok problemle karşı karşıyadırlar ve bu yüzden problemlerini çözme ulaştırarak bir devlet için bağımsızlık savaşı vermektedirler. Moro Ulusal Bağımsızlık Hareketi (MNLF) bu mücadelede önderlik yapan ve İslâm Konferansı Teşkilâtı tarafından tanınan bir kuruluştur. Ayrıca ülkede Filipin Müslümanları Birliği, Ensârü'l-İslâm, Sulu İslâm Vakfı (Sulu Islamic Foundation) gibi teşkilâtlar tarafından İslâmî faaliyetler sürdürülmektedir.

d) **Tayland.** Tayland'ın İslâmiyet'le ilk teması, bölgenin güneyindeki Malaylar'ın XV. yüzyılda İslâm'ı kabul etmeleri ile gerçekleşti. Daha sonra bölgede bulunan Patani kralının müslüman olmasıyla

Patani Camii - Tayland

la (1457) bu devlet zamanla siyasî, askerî ve ekonomik alanda gelişip 1603'e kadar bağımsız bir İslâm devleti olarak devam etti. Ancak bundan sonra bölgeyi ele geçiren Taylar bu devleti kendilerine bağlayarak onlardan vergi almaya başladılar. 1632'de o zamanki Patani kraliçesi Taylar'a yıllık vergi ödemeyi reddederek tekrar bağımsızlığını ilân etti. Bundan sonra Pataniler ile Taylar arasındaki ilişki savaş ve karşılıklı toprak işgalleri şeklinde sürdü. XIX. yüzyılda Patani İslâm Devleti toprakları İngiltere ile Taylar arasındaki çekişme sebebiyle devamlı tehdit altında idi. Bu çekişme 1832'de İngiltere'nin Tayland Kralığı'nın bölgedeki hâkimiyetini kabul etmesiyle sona erdi. Tayland ilk zamanlar yapılan antlaşmaya göre Pataniler'in işlerine karışmadığı halde daha sonra bölgenin özerkliğini kaldırdı (1902). Bundan böyle Patani'deki müslümanlar Tayland yönetimi altında azınlık statüsünde yaşamaya başladılar. 1925'e kadar Tayland, müslümanların Budist olmaları için yoğun bir baskı politikası yürüttü. Budist olmayı reddedenlerin bazı hakları ellerinden alındı ve İslâmî vazifelerin yapılmasına engel olundu. 1932'de ise yeni anayasa ile Patani bölgesi tamamen Tayland topraklarına dahil edildi. Bugün Tayland'da 2500 cami, 4000 kadar İslâmî okul (Pondaks) bulunmaktadır ve Kur'an-ı Kerim de Tay diline çevrilmiştir. Bunun yanında Tayland Devleti İslâm eğitim enstitüleri (Panoh) kurarak İslâmî gelişmeyi kontrol altında tutmak istemektedir. İslâm medenî hukuku sadece Pattan, Norathiwat, Songkhla ve Yala eyaletlerinde yürürlüktedir. Bu eyaletlerin her biri için iki kadı görevlidir ve bu kadılar Tayland Hükûmeti İslâmî İşler Kurulu tarafından tayin edilir. Bu durumda müslümanların en yüksek hukukî makamlarına kendileri tarafından değil Tayland hükûmeti tarafından tayin yapılmaktadır. Pataniler hükûmetlerin kendilerine karşı uyguladıkları baskı ve kimliklerinden uzaklaştırma hareketlerini engellemek ve eskiden hâkim oldukları güney kesiminde yeniden haklarını elde edebilmek için bir teşkilât altında faaliyet göstermektedirler. Müslümanların ilk teşkilâtlanmaları 1960'ta Patani Milli Kurtuluş Cephesi'nin (Barisan National Pembebasan Pattani: BNPP) kurulmasıyla gerçekleşti. Daha sonra silâhlı mücadeleyle tanınan Patani Birleşik Kurtuluş Teşkilâtı (Petubohan Persatuan Pembebasan Pattani: PPPP veya "4P") kuruldu. Son olarak da 1974'te

Millî İnkılâp Cephesi (Barisan Revolution National: BRN) ortaya çıktı.

e) **Burma.** Burma'ya İslâmiyet XIII. yüzyılda Arap tüccarlarının sahil kesimlerine yerleşmesiyle ulaşarak müslüman Hintli ve Malaylar'ın gelmesi üzerine hızla yayıldı. XV. yüzyılda Arakan'da bir İslâm devleti kuruldu. 1783'te Burmalı Budistler'in, daha sonra da İngilizler'in eline geçen Arakan bölgesi, 1948'de Burma'nın bağımsızlığını ilân etmesiyle bu devletin sınırları içinde kaldı. Bugün müslümanlar birçok dinî ve millî müesseseye sahip olmalarına rağmen Burmalı yöneticiler tarafından bir baskı politikasıyla yönetilmektedirler. Meselâ hac farızasını yerine getirmelerine izin verilmediği gibi İslâm ülkeleriyle irtibat kurlmaları da kısıtlanmış durumdadır. Burma'da bugün altı cami vardır. Arakan bölgesinde müslümanlar, Burmalılar'ın yaptığı baskıya engel olmak ve bu bölgede bağımsız bir devlet kurmak için bir cemiyet altında mücadele vermektedirler. Bu teşkilât Burma Birleşik İslâm Teşkilâtı'dır (United Islamic Organisation of Burma: UIOB).

f) **Kamboçya.** Ortaçağ'larda Çinhindi üç krallığa ayrılmıştı: Annam (bugün Vietnam), Kamboçya, Champa. Champa Kralığı, Java ve Malaka'daki Hint devletleriyle ilişki içindeydi. İslâmiyet bu devletlerin halkı tarafından benimsendiği sırada Vietnamlılar Champa Kralığı'na saldırarak Chamlar'ı baskı ile itaate zorladı. Bu sırada Chamlar kitleler halinde müslüman oldular ve korunup sığınabilecekleri yer olarak gördükleri Kamboçya Kralığı'na göç ettiler. Müslümanlar Kamboçya kralının ülkeden ayrılmasıyla (1823) daha serbest hareket etmeye başladılar. Din, âdet ve dil bağları yıllar sonra onları bir lider etrafında toplanmaya itti. Devlet 1974 öncesinde Kamboçya'daki müslümanların varlığını İslâm dünyasından saklamak için çeşitli yollara baş vurdu. Hacca gitmek isteyen müslümanların sayısını kısıtlamak ve onlara çeşitli zorluklar çıkarmak, müslüman öğrencilerin İslâm ülkelerinde eğitim görmelerini yasaklamak ve müslümanların sayılarını resmî kayıtlarda devamlı surette az göstermek bunlar arasındadır.

Eskiden müslümanlar "Cham köyleri" (Phum Ham) diye bilinen köylerde çok iyi teşkilâtlanmış bir şekilde yaşarlardı. Kamboçya'daki bütün müslümanlar Phnom Penh'deki İslâm cemiyetinin üyesi idiler. Her müslüman köyün başında

bir hâkim ve yardımcı olarak da kadı bulunurdu. Namazları kıldıran imamlar ise her köyün en iyi Kur'an okuyan ve İslâmî bilgisi en fazla olan fertleri arasından seçilir ve gönüllü olarak hizmet verirdi. Kur'an öğreticilerine "kâtib" denirdi. Halkı namaza çağırma görevini de "Bilâl" adı verilen müezzinler üstlenirdi. Ancak Kamboçya'daki müslüman köylerin bu sistemi komünist işgali sırasında değişti. İlk zamanlar taktik icabı müslüman köylere dokunmayan komünistler ülkeye tam yerleştikten sonra tutumlarını değiştirerek diğer insanlara olduğu gibi müslümanlara da bir baskı ve zulüm politikası uygulamaya başladılar. 1979'da Kızıl Kmer düştüğü sırada müslümanların tamamı dağılmış bir halde idi. Bugün yavaş yavaş durumlarını düzeltmeye çalışan müslümanların elinde 113 camiden sadece yirmisi kalmış durumdadır. Savaşın önce 800.000 dolayında olan müslümanların sayıları halen (1982) 335.000 civarındadır. Köylerdeki eski sistem, camisi tamir edilerek ibadete açılan birkaç köyde uygulanmaya başlanmıştır.

g) **Vietnam.** Güneydoğu Asya ülkelelerinden Vietnam'da bulunan müslümanların çoğu Kamboçya'daki gibi Cham etnik grubundandır. Buradaki Cham müslümanların 1975'te komünistler iktidara gelmeden önce nisbeten baskıdan uzak bir yaşamları vardı. Ancak o tarihten sonra yapılan baskılar çoğunu ülkeyi terketmek zorunda bıraktı. 1982 yılında Vietnam'da yaşayan müslümanların sayısı 50.000'i geçiyordu; yoğun oldukları bölge güneyde Ho Chi Minh-Ville (Saigon) şehridir.

5. **Doğu Asya.** a) **Çin.** Asya'nın bu bölgesinde bulunan ülkelere İslâm'ın ulaşması çeşitli zamanlarda farklı yollardan oldu. Çinliler ile Araplar arasında ticarî temaslar İslâm öncesi döneme kadar uzanmaktadır. Arap kaynaklarına göre Basra körfezindeki Sıraf Limanı Çin tüccarları için bir ticaret merkezi idi. Çin ile süregelen bu ilişkiler İslâmiyet'in doğuşundan sonra da devam etti.

Çin'e İslâmiyet'in ulaşması kara ve deniz yoluyla gerçekleşti. Müslüman Arap gemiciler Malaka yarımadasının güneyine uğrayarak Çin'in liman şehirlerine ulaştılar. Birçok müslüman Arap bu ticarî ilişkiler sonucu Kanton ve Hainan şehirlerine yerleşerek Çin'de ticarî kolonileri merkezlerini meydana getirdiler. Bu şehirlere yerleşen müslümanlar zamanla yerli halkla evlenerek Çinliler'le ya-

kınlaştılar. Daha sonra dinî vecibelerini yerine getirmede serbestlik kazandılar; oturdukları mahallelere camilerle okullar inşa edildi. Bu şehirler müslüman nüfusun artmasıyla bir İslâm beldesi özelliği gösterdi. Çin'e seyahat eden İbn Battûta, "Çin şehirlerinin her birinde müslümanların ayrı mahalleleri vardır. Bu mahallelerde namazları eda etmek için mescidler bulunur" demektedir. Tang sülâlesi döneminde (618-907) Çin'de İslâmiyet önemli ölçüde gelişme kaydetmiş, ancak sonraları müslümanlara karşı girişilen bazı hareketler bu gelişmeyi kısmen engellemiş, hatta bu durum müslümanların yaşadıkları şehirleri terk etmelerine ve Arap tüccarların bölgeye yaptıkları ticareti azaltmalarına sebep olmuştur. Sung sülâlesi döneminde (907-1297) ilişkiler yeniden eski halini aldı. Bu hânedan müslümanların Çin ile ticaret yapmalarını teşvik edici kararları yürürlüğe koydu. Müslümanlar arasında bu kararlardan sonra mal mülk sahibi olanlar çoğaldı ve birçoğu servetini oturdukları şehirleri imar etmeye harcadı.

Karadan gelişen ilişkilerin tarihi Hz. Osman zamanına kadar ulaşır. Hz. Osman Çin başsehrine on beş üyeli bir heyet yolladı (651). Bu heyet Shan -An'a (Sian) vardığında Çin'de Tang sülâlesi hâkimdi. Müslümanlar mescid yapmak üzere hükümdardan izin istediler; yapılan bu mescid Çin'dekilerin ilkidir. Bu siyasi ilişkiler yanında Çin ve İslâm devleti arasında ticaret bağları da gittikçe kuvvetlendi. Bu iyi ilişkiler, Abbâsîler'in ikinci yılında meydana gelen Talas Savaşı (751) ile bozuldu. Bu savaştan sonra Çinliler müslümanların ilerlemesini önlemek için vergi vererek barış yapmak zorunda kaldılar. Barıştan sonra ilişkiler karşılıklı elçi gönderme düzeyinde gelişti. Çinliler 755'te ülkelerinde çıkan büyük bir isyanı bastırabilmek için müslümanlardan yardım istediler. Bu isyanın bastırılmasından sonra 4000 kadar müslümanın Çin'e yerleşmesine izin verildi. Çin'de ilk defa İslâmiyet'i kabul eden kavim Uygurlar olduğundan, Yuan döneminden sonra burada İslâm dini, Uygur adının Çince karşılığı olan "Hui" adına izâfetle "Hui dini" olarak adlandırılmıştır.

Çinli müslümanların önceki hânedanlar zamanında kazanmış oldukları birçok imtiyaz, Ming sülâlesinin düşmesi ve Ching sülâlesinin başa geçmesiyle (1641) ortadan kalkmaya başladı. Yun-

nan bölgesi ile Kuzeybatı Çin'de yaşayan ve 300 yıldan beri Çinliler'in baskılarına mâruz kalan müslümanlar XIX. yüzyıl boyunca yönetime karşı baş kaldırdılar (1818, 1826, 1834, 1855 ve 1878 yıllarında). Çinliler İslâm'a karşı propagandalarını yoğunlaştırdılar; birçok müslüman öldürüldü veya tevkif edildi. 1911'den sonra Çin'deki müslümanlar İslâm dünyasıyla tekrar irtibat sağlayınca yeni cemaatler oluşturdular ve 1913 yılında Pekin'de bir İslâm cemiyeti kurdular. Bu cemiyet birçok cami ve eğitim kurumu tesis ederek ülkede İslâm'ın tekrar yayılmaya başlamasını sağladı. Çin'deki müslümanların Osmanlı Devleti ile ilişkileri II. Abdülhamid tarafından Çin'e yollanan heyetle gerçekleştirilmiş ve bu ilişki Pekin'de kurulan Hamidiye Üniversitesi ile gelişmiştir.

XX. yüzyılda Çin'in hemen hemen her yerinde müslüman gruplara rastlanır. 1949'dan sonra komünist rejimin müslümanlarla ilgili tutum ve davranışları çeşitli devrelere ayrılır. İlk devre 1949'da Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan 1966'daki kültür devrimine kadar olan süredir. Bu devre, İslâm'a karşı onun zayıflatılması için yapılan belirli bir hareketle bütünleşmiştir. İkinci devre ise 1966'daki kültür devrimi ile başlar ve 1969'a kadar sürer. Bu dönem Çin müslümanlarının şimdiye kadar mâruz kaldıkları zulüm ve baskının en son halkasını teşkil eder. Bu dönemde müslümanların camileri kapatılmış, İslâmî kitapların basılması ve okunması yasaklanmıştır. 1969-1976 döneminde bu durum bir dereceye kadar yumuşamışsa da yeterli bir ilerleme kaydedilememiştir. 1976'dan sonra İslâm dinine karşı takınılan resmî tavır ve tutum Mao'un ölümüyle birlikte olumlu yönde değişmeye başladı. Ayrıca Çin'in Ortadoğu İslâm ülkeleriyle temaslarını iyileştirmek istemesi, müslümanlara karşı tutumun yumuşamasında etkili oldu. Müslümanlar 1980'de bir araya gelerek İslâm Derneği'ni kurdular. Yine bu toplantıda İslâmî neşriyat yapılmasına ve "Çinli Müslümanlar" adlı bir dergi çıkarılmasına karar verildi.

b) Milliyetçi Çin. Milliyetçi Çin diye bilinen Tayvan'a müslümanların varışı XVII. yüzyıla kadar uzanır. Adayı Çin'deki Ming hânedanı ele geçirince orduda bulunan birçok müslüman buraya yerleşti. 1895'te adayı zapteden Japonlar zamanla sayıları artan müslümanların etkisini azaltmaya çalıştılar ve 1945'e kadar onlara

karşı bir baskı politikası uyguladılar. Ancak bu tarihten sonra Çin'de yenilen Milliyetçi Çinliler'le birlikte müslümanların da Tayvan'a göç etmeleri adadaki müslümanların güçlenmesini sağladı. Son yıllarda Çin İslâm Cemiyeti adlı bir cemiyetin başkanlığı altında teşkilâtlanan müslümanların, hepsi 1949'da yapılmış beş camii bulunmaktadır. Çin İslâm Cemiyeti *Lisânü'l-Hak* adlı bir de yıllık dergi çıkarmaktadır. Ayrıca Çinli Müslüman Gençler Cemiyeti, Eğitim ve Kültür Yardım Cemiyeti, İslâm Kültürevi adlı cemiyetler de ülkede faaliyet göstermektedir. Tayvan Millet Meclisi ile yasama meclisinde (yuan) müslüman üyeler de bulunmakta, hükûmette ve askerî kademelerde birçok müslüman görev yapmaktadır.

c) Hong Kong. Hong Kong'ta bulunan müslümanların çoğu tüccardır. Bununla birlikte burada, en önemlileri İslâmî Birlik (Islamic Union), Hong Kong İslâm Gençlik Birliği (The Hong Kong Islamic Youth Association), Hong Kong Müslüman Kadınlar Cemiyeti (Hong Kong Muslim Women Association), İslâmî Sosyal Hizmet Cemiyeti (Islamic Social Service Association) olan bazı İslâm cemiyetleri çalışmalarını sürdürmektedir. Müslüman çocukların eğitim ve öğretiminin yapıldığı dört cami, bir İslâmî kolej ve bir ortaokul mevcuttur. *Muslim News*, *Strive*, *Muslim World* müslümanların neşrettiği en önemli dergi ve gazetelerdir.

d) Japonya. Japonya'nın bir adalar ülkesi olması ve İslâm ülkelerinden çok uzak bulunuşu, İslâm'la temasının geç başlamasına sebep oldu. Tarihî kaynaklar Japonlar'ın İslâmiyet hakkındaki ilk bilgileri komşuları olan Çinliler'den öğrendiklerini kaydetmektedir. XX. yüzyılın başlarında Japon imparatoru Sultan II. Abdülhamid'den Japon gençlerine İslâm'ı öğretecek bir âlim göndermesini istedi. Ancak Abdülhamid bu isteği çeşitli sebeplerden dolayı yerine getiremedi. 1890 yılında Ertuğrul adlı bir Osmanlı savaş gemisi Japonya'ya yaptığı ziyaretten dönerken battı ve içindekilerin çoğu öldü. Bu kazadan sağ kalanları İstanbul'a götürmek için Japonya'nın bir gemi tahsis etmesiyle ilişkiler tekrar canlandı. 1908'de Rusya Türkleri'nden gazeteci-yazar Abdürreşid İbrahim Japonya'ya gelerek başarılı bir şekilde İslâmî propaganda faaliyetlerini başlattı. Bu dönemde 100 kadar Japon müslüman oldu (bk. ABDÜRREŞİD İBRAHİM). Rus-

Japon savaşı sırasında Japonya'nın İslâm âlemi ile ilişkisi arttı. Japonlar I. Dünya Savaşı'ndan sonra İstanbul'da resmî bir temsilcilik açarak bu ilişkiyi kuvvetlendirmeye başladılar. Rusya'daki komünist rejimin Türkistan'dan sürdüğü Muhammed Abdülhay Kurban Ali adındaki Türkistanlı bir müslümanın Japonya'ya gelişinin ardından bir grup müslüman daha toplu olarak buraya geldi. Bu müslümanların gayretiyle İslâmiyet Japonlar arasında yayılmaya başladı. 1920'de Kur'an-ı Kerim'in ilk Japonca tercümesi yapıldı; Muhammed Abdülhay Kurban Ali 1938'de Tokyo'da ilk camiye inşa etti. Bugün müslümanların hizmetinde bu caminin yanı sıra Osaka, Kobe ve Nagoya camileri de bulunmaktadır. Japon müslümanları çeşitli teşekküllerle dinî kimliklerini korumaya ve çevrelerini genişletip İslâm'ı yaymaya devam etmektedirler. Bu cemiyetlerden Japon İslâm Merkezi, Japon Kültür Cemiyeti, Japon İslâm Kongresi en faal olanlardır. Japonya'daki müslümanların sayısı 1974'te 4000 iken bugün bu sayı yaklaşık olarak 35.000'e (1987) ulaşmıştır.

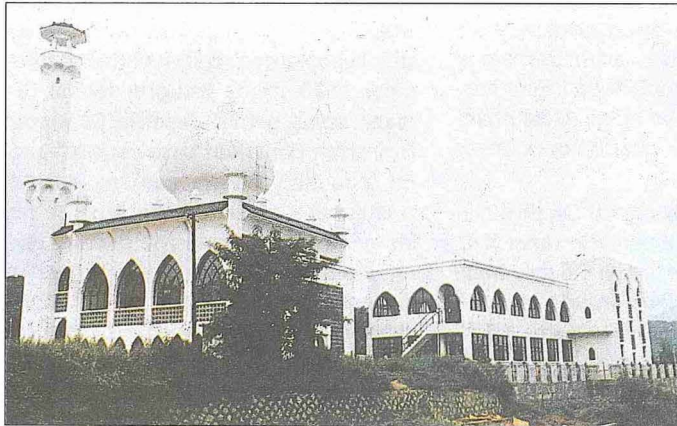
e) Kore. IX. yüzyılda Araplar'ın Sila diye bildikleri Kore'yi İbn Hurdâzbih'e göre aynı yüzyılın ortalarında bir grup müslüman ziyaret etmiş, oranın engin bir ülke olduğunu nakletmiştir. Koreli tarihçilerin ortak görüşlerine göre müslümanların Kore ile temasları 1024 yılına kadar uzanır. Bu sırada Kore'de Koryo hânedanı hüküm sürüyordu. Kore'ye müslümanların Çin'den geldikleri tahmin edilmektedir. 1270'te Moğollar'ın Koryo hânedanını kontrolleri altına almaları üzerine Moğollar'ın beraberindeki birçok müslüman da Kore'ye gelerek yerleşti. Bunlar zamanla Koreliler'le evlenerek onlara karıştılar. Koryo sülâle-

sinin çöküşü (1392) ile birlikte Kore'nin müslümanlarla ve İslâmiyet'le ilişkisi kesildi. Ülkede bulunan müslümanlar da Çosun hânedanının asimilasyon politikası sebebiyle, gittikçe kendi kimliklerini kaybedip sahip oldukları âdet ve geleneklerini unuttular. Bundan sonra uzun süre Kore'nin İslâm âlemiyle irtibatı olmadı. 1950'lerde ise müslüman Türk askerleri Kore'de savaşırken bu temas tekrar kuruldu ve birçok Koreli müslüman oldu. 1955'te Seul'deki Koreli müslümanlar Muhammed Yun önderliğinde İslâmî faaliyetlere başlayarak Kore İslâm Cemiyeti'ni (Korean Islamic Society) kurdular. Bu cemiyet on yıl boyunca çalıştı ve yerini 1966'da Kore Müslüman Federasyonu'na (Korean Muslim Federation: KMF) bıraktı. Bugün Kore İslâm toplumunda bulunan birbirine bağlı iki kuruştan Kore Müslüman Federasyonu müslümanların mânevî yönlerini geliştirmek için faaliyette bulunurken Kore İslâm Vakfı da (Korean Islamic Foundation) Kore Müslüman Federasyonu'nun malî yönünü düzenleyici çalışmalar yapmaktadır. 1976'da Seul'de, 1980'de Pusan'da birer cami ve onlara bağlı İslâm merkezleri hizmete girmiştir. Ayrıca Kwangju ve Conju şehirlerinde de birer cami bulunmaktadır. 1980'de Kore Müslüman Federasyonu Kore hükûmetinin yardımıyla Seul'de başlattığı bir İslâm üniversitesi kurma çalışmalarına devam etmektedir.

Kore Müslüman Federasyonu 1967'de İngilizce ve Korece olarak ayda iki defa *Korea Islam Herald* adlı bir dergi yayımlamaya başladı. Kore Müslüman Federasyonu'na bağlı olarak 1977'de kurulan müslüman öğrenci teşkilâtı da haftalık *el-Mescid* dergisini neşretmektedir. Kore'de halen 35.000 kadar müslüman yaşamaktadır.

BİBLİYOGRAFYA:

- Belâzürî, *Fütûh* (Fayda), s. 629-630; İbn Rüşte, *el-A'lâku'n-nefise*, s. 139; İbn Battûta, *er-Rihle* (nşr. Ali el-Muntasir el-Kettânî), Beyrut 1401/1981, II, 717; W. Eberhard, *Uzak Doğu Tarihi*, Ankara 1957, s. 313-315; J. P. Roux, *l'Islam en Asie*, Paris 1958; T. W. Arnold, *The Preaching of Islam*, New York 1974, s. 45-101; L. E. Williams, *South-East Asia a History*, New York 1976, s. 43-51; Gallâb, *el-Büldânü'l-İslâmiyye*; A. Schimmel, *Islam in the Indian Subcontinent*, Leiden 1980, s. 3-35; Hakkı Dursun Yıldız, *İslâmiyet ve Türkler*, İstanbul 1980, s. 13-20, 32-39; Hitti, *İslâm Tarihi*, I, 223-234, 235-241; R. Mantran, *İslâmın Yayılışı Tarihi* (trc. İsmet Kayaoğlu), Ankara 1981, s. 86-91, 108-110; M. C. Ricklefs, *A History of Modern Indonesia*, London 1981, s. 3-13; F. Mc. Graw Donner, *The Early Islamic Conquests*, New Jersey 1981, s. 101-102, 112-119, 173-176; Abdülümün'im en-Nemr, *Târîhu'l-İslâm fi'l-Hind*, Beyrut 1401/1981, s. 101-112; Rauf Şelbâ, *ed-Devletü'l-İslâmiyye ft Faţâni ve cüzürü'l-Filibîn*, Küveyt 1402/1982; A. C. Milner, "Islam and the Muslim State", *Islam in South-East Asia*, Leiden 1983, s. 23-49; M. Abdülkâdir Ahmed, *el-Müslimün fi'l-Filibîn*, Kahire 1983; İbrahim Eminoğlu, *Kore'de İslâmiyet*, İstanbul 1983; Mustafa Ahmed Ebû Dayf, *Dirâsât ft târîhi'd-devleti'l-'Arabiyye*, Dârülbeyzâ 1984, s. 222-233, 251-257, 387-400; Ebul-fazl İzzeti, *İslâmın Yayılış Tarihine Giriş* (trc. Cahit Koytak), İstanbul 1984, s. 198, 200, 203-205, 292-293, 294, 297; Hasan İbrâhim, *İslâm Tarihi*, III, 54-66, 435-494; Ramazan Şeşen, *İslâm Coğrafyacılarına Göre Türkler ve Türk Ülkeleri*, Ankara 1985, tür.yer.; İhsan Süreyya Sırma, *II. Abdülhamid'in İslâm Birliği Siyaseti*, İstanbul 1985; R. İsraîlî, *The Crescent in the East*, New Delhi 1985; M. Ali Kettani, *Muslim Minorities in the World Today*, London 1986, s. 54-160; a.mlf., "Muslim Minorities in Asia", *The Muslim World League Journal*, IX/3, Mekke 1982, s. 25-30; Abdürreşid İbrahim, *İslâm Dünyası ve Japonya'da İslâmiyet* (haz. Mehmed Pakso), İstanbul 1987, II; *Islam in Asia: Religion, Politics, and Society* (nşr. John L. Esposito), Oxford 1987; D. G. E. Hall, *A History of South-East Asia*, Hong Kong 1987, s. 221-235; Celalettin Wang — Zin Shan, "Çin'de İslâmiyet", *İTED*, II (1960), s. 157-188; Abdülkerim Saitoh, "The Historical Journey of Islam Eastward and the Muslim Community in Japon Today", *JIMMA*, I/1 (1979), s. 117-126; Hajji Yusuf Chung, "Muslim Minorities in China Historical Note", a.e., II/2 (1981), s. 30-34; Abdul-Halim, "Islam and Muslims in Indo-China", *The Muslim World League Journal*, X/3, Mekke 1983, s. 39-43; S. Ahmet Akbar, "Muslim Society in South India: The Case Haydarabad", *JIMMA*, VI/2 (1985), s. 317-331; İbrahim Ma Zhao Chun, "Islam in China The Internal Dimension", a.e., VII/2 (1986), s. 272-383; Bedir Reşâd ed-Devabbî, *el-İslâm ve'l-Müslimün fi'l-Yâbânî*, *et-Tezâmünü'l-İslâmî*, IV, Mekke 1987, s. 68-72.

Pusan'da
Fellâh
Mescidi ile
İslâm
Merkezi -
Güney Kore